

førte som særlige, istedetfor at man efter hans Mening skulde have nævnt de Sager, der høre under Indenrigsministeriet, Justitsministeriet og hvad han kaldte „Oplysningsministeriet“. Men jeg troer, at Thinget vilde være gaaet en urigtig Vej, hvis det havde valgt den af den ærede Rigsdagsmand saaledes paa-pegede, thi han maa jo dog vide, at det aldeles ikke beroer paa Rigsdagen, hvilke Sager der skulle høre under disse Ministerier; men Regjeringen har det fuldkommen i sin Magt at omlægge og fordele Sagerne imellem de enkelte Ministerier som den finder det rettest. Om man altsaa fulgte den ærede Rigsdagsmand og vedtog, at de særlige Sager skulde være dem, der henhøre under Indenrigs-, Justits- og Kultusministeriet, og man derhos vilde slutte saaledes med Hensyn til Ministeriet, som den ærede Rigsdagsmand i Regelen er tilbøjelig til i andre Sager, saa kunde man jo ogsaa sige, at i saa Fald kunde Regjeringen blive erig om at unddrage de Sager, den vilde unddrage fra den særlige Forsatning, fra et af disse Ministerier og henlægge dem under et af Fællesministerierne. Dette vil Rigsdagen ikke kunne forandre, og ved at vedtage en saadan Bestemmelse vilde Rigsdagen altsaa gjøre sig skyldig i den Feil, at friste Regjeringen til at udtage af den særlige Forsatning Alt, hvad den ønskede.

Ligeledes er der fra den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Lindberg) fremkommet en anden Indvending med Hensyn til § 2. Han meente nemlig, det var klart, at den ikke kunde gennemføres, „thi“, siger han, „Jernbanesæsenet hører efter Udfæstet blandt de Sager, som skulle være særlige Anliggender, og Jernbanesæsenet kan ikke være et særligt Anliggende.“ Jeg hørte vel igaar, at han forsøgte paa at bevise, at det ikke kunde være et særligt Anliggende, men jeg fandt ikke, at han beviste Andet, end at det muligt kunde være hensigtsmæssigt, at det var det, men, at det var umuligt, hørte jeg intet Besviis for.

Jeg troer nu, at det meget godt kan være et særligt Anliggende for de forskellige Landsdele, og en Fortsættelse af Jernbanen fra Slesvig kan desuagtet meget godt finde Sted, det

forandres ikke ved, at det er et særligt Anliggende. Den ærede Rigsdagsmand gif, som jeg troer, i en Kredss, thi han gjorde strax efter opmærksom paa, at det vilde være let at forandre, da Paragraphen har den Tilføjning, at der kan ske Forandringer i den ved simpel Lov, men, sagde den ærede Rigsdagsmand, det var en meget særlig Bestemmelse, det er netop det, der er særligt, at det er gjort muligt at forandre Paragraphen. Det kan jeg imidlertid ikke forstaae. Da vi første Gang forhandlede om Grundlovsforandringer, var jeg imod denne Tilføjning til Paragraphen. Jeg fandt den ikke rigtig, og jeg var en af de Thyve, der stemte imod denne Tilføjning ligeoverfor de Fyrgethyve, der stemte for den. Men jeg vil paa den anden Side erklære, at jeg vilde ansee det for fuldkommen usforpærligt, hvis man, fordi man var mindre tilfreds med denne Bestemmelse, vilde faste et heelt Aars Arbejde overende. Det vilde jeg finde saa usforpærligt, at det ikke engang kunde fælde mig ind blot at tænke paa at gjøre det.

Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Lindberg) ansførte end videre igaar endeel Exempler paa, hvad der kunde blive Folgen af Fællesforsatningens Indførelse, med Hensyn til Fællesindtægterne, men, jeg troer, at han stibrede disse Ting særligere, end de ere, navnlig naar han blandt Andet ansførte, at de indirecte Afgifter, der gif over til Fællesanliggenderne, fastede vi ud til „Thydstjerne“. Ja, dersom det forholdt sig saaledes, da vilde det vistnok være i høieste Grad urigtigt at indlade sig paa denne Sag, men jeg troer ikke, det behøver nærmere at bevises, at denne Uttring ikke er rigtig. Hvad der skal være Fællesindtægter, bortgives ikke til de særlige Landsdele, det vedbliver at være fælles Eiendom, hvortil hver enkelt Landsdeel beholder Andeel i Forhold til sin Størrelse.

Den ærede Rigsdagsmand for Hjerting (H. Hage) yttrade sig igaar om et Spørgsmaal, der var den nærmeste Foranledning til, at jeg da begjærede Ordet. Han sagde nemlig, at han forudsaa, at Fællesforsatningen, naar den kom istand, efterhaanden som den fastnedte sig, vilde medføre, at vor særlige Forsatning vilde synke dybere og dybere og vinde